

har, før det ærede Medlem lærte ABC, kritiseret Retssystemet og arbejdet paa en Forbedring af det. Mit Partis Presse har afsløret Misbrug i Aar som i Fortiden, og næsten altid stod Socialdemokratiet alene i Kampen for de forurettede, der led under det nuværende System. Gennem mange Aar var det Socialdemokratiets Presse, der fremdrog Misbrugene, saa den ene og saa den anden Affære, der havde sit Udspring i det Retssystem, som vi længe nok har lidt under. Gennem mange Aar stod Socialdemokratiet som det førende Parti i Kampen for en Retsreform, og Haabet om at faa en saadan gennemført voksede ganske naturligt, da vi i 1901 fik en Venstre-regering; fik afløst de Konservative og Reaktionsnære med en Regering udgaaet af det Parti, der i en Menneskealder havde erklæret, at det vilde fremme alle mulige demokratiske Foranstaltninger. Nu maatte man antage, at Tiden var inde til en Retsreforms Gennemførelse. Mit Parti rejste straks Kravet overfor det nye Regeringsparti om at skride til Indfrielsen af Grundlovens Løfte om en gennemgribende Retsreform, men Venstre havde øjensynlig god Tid den Gang. Inkvisitionssystemet, Varetægtsarresten, Skabene, Offentlighedens Udelukkelse fra Retsforhandlingerne forblev alt sammen, som det havde været før, der skete ingen Forandring i disse i høj Grad berygtede Forhold, fordi vi havde faaet en Venstre-regering. Høgsbros kraftige Tale om det forældede System kørtes, for at bruge et Udtryk af en tidligere Venstre-minister, paa Køkkenmøddingen. Smaa-folk led under Retssystemet under Venstre, som de havde gjort det under Højre. Endelig i 1908, Forligets gyldne Aar, vedtoges der en Lov om Rettens Pleje. Den indeholdt Vidnesbyrd om Alliancen mellem Højres Jurister og Storforybryderen Alberti. Den vedtoges under mit Partis energiske Protest, fordi den aldeles ikke reformerede til Bunds, navnlig fordi den indeholdt en Overklasseinstitution, som man udgav for at være en Nævningedomstol. Da den i 1908 vedtagne Lov ikke maatte bære Albertis Navn efter September 1908, vedtoges den om igen i 1909 og fik et andet Navn skrevet paa.

Jeg spørger, ligesom det ærede Medlem fra Hjørring: Hvorfor er denne Lov ikke ført ud i Livet af dem, der vedtog den? Hvorfor har Venstre i de Aar, der er gaaet siden 1908—09, ikke gennemført denne Lov? Jeg synes, det ærede Medlem fra Hjørring, som tilhører Venstre, burde forsøge at give et fornuftigt Svar paa

dette Spørgsmaal i Stedet at forsøge sig i Retning af det morsomme og gøre sig vittig over, at Socialdemokraterne endnu ikke havde spurgt om Retsreformens Udførelse i Praksis. Vi har i de foregaaende Aar, da Venstre, som havde vedtaget Loven og fremdeles havde Ansvaret for, at den henlaa som en vedtaget, men ikke udført Lov, mange, mange Gange spurgt dette Regeringsparti, om det ikke var Mening, at Loven skulde føres ud i Livet. Vi har rejst Interpellationer her i Salen, holdt Møder, gaaet i Deputation til Ministeren og hver Gang faaet — det maa jeg sige — et overmaade imødekommende Svar: selvfølgelig var det Mening, at Loven skulde føres ud i Livet, selvfølgelig trængte vi til denne Retsreform. Alt dette erkendte man; men desuagtet har man den Dag i Dag ikke faaet Loven udført; desuagtet lider vi den Dag i Dag under det forældede Retssystems mangfoldige Ska-vanker. Vi paaviste Gang efter Gang, hvor nødvendigt det var at faa en Reform af Retsplejen, fremdrog de sørgelige Af-færer fra den Praksis, som raader under det nuværende System. Endelig i sidste Samling havde vi den Glæde, at Venstres Justitsminister gjorde et Skridt til at føre Loven ud i Livet, idet han forelagde Forslaget til Gennemførelsen af Loven om Rettens Pleje og andre Lovforslag, som skulde knytte sig til den. Men det blev kun et Slag i Luften, intet som helst andet. Egentlig var det ikke noget at tale om, egentlig var det overflødigt at foreslaa, at en Lov, der var vedtaget i 1908 og senere igen i 1909, skulde føres ud i Livet. Selvfølgelig sidder Rigsdagen ikke og vedtager Love bare for Grin, ikke blot, for at de skal staa paa Papiret uden at føres ud i Livet. Jeg siger, at derfor var der i Grunden ikke noget at tale om; man havde at gennemføre saavel den praktiske Udførelse af Loven som de Love, der var nødvendige for, at den praktiske Udførelse kunde ske. Men Venstre havde øjensynlig stadig god Tid. Ogsaa da Venstres egen Justitsminister i Løbet af Samlingen fremsatte sit Forslag, havde Venstre særdeles god Tid. Først den 24. April afgav Udvalget en Betænkning; da vidste man formodentlig, at nu kunde Forslaget og Betænkningen og det hele ikke faa nogen praktisk Betydning i den Omgang. I Betænkningen erkender Venstre og Socialdemokrater, at Loven har en saadan Værdi, at dens Gennemførelse ikke bør hindres eller forsinkes, og indstiller saaledes det Forslag om Lovens Udførelse og den Række